

Sophie
KINSELLA

Surprinde-mă

Traducere din limba engleză
și note de Ines Hristea

POLIROM
2019

— Eu singură le-am pregătit pe toate, spune mama triumfătoare. Mi-a luat doar jumătate de oră!

— Jumătate de oră? repet eu, simțindu-mă ca prezentatorul secundar al unei emisiuni de teleshopping. Fantastic! Cum ai reușit?

— *Păi*, îmi răspunde mami luminându-se la față, mi-am cumpărat o mașinărie absolut minunată. Fetelor, vreți să vedeți cum funcționează noua mașinărie a lui buni?

— Da! strigă Tessa și Anna, care sunt ridicol de ușor de atras în aventuri inedite.

Știu că, dacă le-aș spune „Vreți să studiați FIZICĂ CUANTICĂ?” pe tonul potrivit, amândouă ar striga „DA!”. Apoi s-ar certa în legătură cu care să fie prima la studiul fizicii cuantice. Apoi eu le-aș spune „Știți ce e fizica cuantică?”, iar Anna m-ar privi indiferentă și Tessa mi-ar răspunde sfidătoare „E ca ursulețul Paddington!”, pentru că ea întotdeauna trebuie să dea un răspuns.

Când mami iese grăbită din bucătărie, Dan îmi aruncă o privire de rău augur.

— Orice-ar fi, nu cumpărăm nimic, îmi șoptește.

— Bine, dar nu..., îi fac semn cu mâinile.

— Ce?

— Nu fi negativist!

— Nu sunt negativist! îmi replică soțul meu, mințind de-ngheață apele, pentru n-ar putea să *arate* mai negativist de-atât. Dar nici nu sunt dispus să mai cheltuiesc bani pe ideile mamei tale, care...

— Șșșșș! i-o retez eu.

— ...sunt de rahat, își termină Dan fraza. Aparatul ăla de făcut sos de mere...

— Știu, știu, îi răspund cutremurându-mă. A fost o greșeală. Am recunoscut doar.

Nu mă înțelegeți greșit: sunt la fel de interesată ca oricine altcineva de gadgeturile masive, în stil retro american. Dar nenorocitul ăla de „aparat tradițional pentru sos de mere“ e *gigantic*. Iar noi nu mâncăm aproape niciodată sos de mere. Și nici nu-l folosim la „toate piureurile alea așa de utile“, cum s-a exprimat mami în prezentarea promoțională. (Cât privește pliculețele cu „condiment lichid“... mai bine să nu luăm vorba.)

Fiecare încearcă să-și depășească suferința în felul lui. Pricep asta. Felul meu a fost să fac o cădere nervoasă. Felul lui mami este să clipească des. Iar celălalt fel al ei este să le vândă prietenilor și rudelor tot soiul de produse bizare.

Când mama a început să organizeze „petreceri cu bijuterii“, am fost încântată. M-am gândit c-o să fie un hobby drăguț care o să-i distragă atenția de la suferință. Așa că i-am cântat în strună, am băut șampanie cu prietenele ei și am cumpărat un colier pe gât și o brățară. A urmat o a doua petrecere de genul ăsta la care n-am putut să ajung, dar se pare că a fost una reușită.

Apoi mami a organizat o „petrecere cu uleiuri esențiale“, la care am cumpărat cadouri de Crăciun pentru toată familia lui Dan, așa că a fost în regulă. Petrecerea cu veselă spaniolă a fost și ea OK. Am cumpărat niște boluri pentru *tapas*¹ pe care nu știu dacă le-am folosit o dată.

Apoi a venit petrecerea Trendieware.

O, *Doamne*! Numai amintindu-mi-o și mă cutremur. Trendieware e o companie care produce

1. Gustări calde sau reci, specifice bucătăriei spaniole, cu legume, brânză sau fructe de mare.

obiecte de îmbrăcăminte din materiale elastice, cu imprimeuri „moderne și vii“ (înfiorătoare). Fiecare piesă poate fi purtată în vreo șaispe feluri diferite. Tu trebuie să-ți alegi personalitatea (eu am fost Primăvară Proaspătă Extrovertită), iar vânzătoarea (mami) încearcă să te convingă să arunci la gunoi toate hainele vechi și să te îmbraci numai cu țoale Trendieware.

A fost oribil. Pentru vârsta ei, mami e foarte slabă, deci normal că poate să poarte un tub elastic pe post de fustă. Dar prietenele ei? Ele ce să facă? Apartamentul era plin cu doamne trecute de șaizeci de ani care fie încercau, îmbufnate, să-și tragă o bluză elastică roz intens peste sutienele enorme, fie se chinuiau să-și dea seama cum se pune Jacheta Trei în Unu (ți-ar fi trebuit un doctorat în mecanică), fie refuzau pur și simplu să participe la întreaga nebunie. Eu am fost singura care a cumpărat ceva – Rochia Semnătură – pe care n-am îmbrăcat-o nici măcar într-un singur fel. Darămite în șaispe!

Deloc surprinzător, după experiența asta, multe dintre prietenele lui mami au lăsat-o baltă. La următoarea „petrecere cu bijuterii“ n-am mai apărut decât vreo șase femei. La „petrecerea cu lumânări parfumate“ n-am mai venit decât eu și Lorna, care e cea mai veche și mai loială prietenă a lui mami. Eu și Lorna am discutat repede, când mami ieșise din cameră, hotărând că obsesia asta cu vânzările era o metodă inofensivă prin care mami își procesa suferința și că avea să înceteze de la sine. Dar nu s-a întâmplat. Mama continuă să găsească tot felul de chestii pe care să le vândă. Și singura destul de tâmpită ca să continue să le cumpere sunt eu. (Lorna a zis „nu mai am loc“ în apartament – o mișcare foarte inteligentă din partea

ei. Eu, în schimb, dacă aş servi scuza asta, n-aş avea nici o şansă: mami ar veni la mine acasă, mi-ar arunca totul din dulapuri şi-ar face loc.)

Ştiu că trebuie să organizăm o intervenţie. Dan a sugerat asta, eu am fost de acord şi amândoi am stat de multe ori în pat, zicând categoric că „O să discutăm cu ea“. De fapt, data trecută când am vizitat-o, chiar eram pregătită să fac asta. Dar s-a dovedit că mami avea o zi proastă. Clipea des şi foarte mult. Şi se uita des şi foarte mult pe fereastră. Arăta atât de jalnic şi părea atât de fragilă, încât nu mi-am dorit decât să-i înseninez viaţa... aşa că m-am trezit comandând un aparat de făcut sos de mere. (Situaţia ar fi putut să fie şi mai gravă. Aş fi putut să cumpăr feliatorul de şuncă, cu design retro, ediţie specială, care costa nouă sute de lire – *punctul central al oricărei bucătării, o piesă unică şi distinctivă!* Cred şi eu!)

— Deci! Mami se întoarce în bucătărie, cărând în braţe gadgetul alb pe care l-am zărit mai devreme. E roşie în obraji şi a căpătat privirea aia concentrată pe care o are întotdeauna înainte de o prezentare. Aţi putea să credeţi că ăsta e un robot de bucătărie obişnuit. Daţi-mi voie să vă asigur că aparatul ăsta, Creatorul de Legume, e ceva complet diferit.

— „Creatorul de Legume“? repetă Dan. Vrei să spui că maşinăria asta *crează* legume?

— Cu toţii ne săturăm de legume, îi dă mama înainte, ignorându-l. Dar închipuiţi-vă o modalitate complet nouă de-a le prezenta! Închipuiţi-vă cincizeci şi două de şabloane de tăiere complet diferite, toate reunite în acest aparat extrem de util, plus încă douăsprezece şabloane de tăiere absolut noi, care fac parte din Pachetul de Sezon şi pe care le primiţi gratuit, dacă vă hotărâţi să

comandați robotul chiar azi! Cu fiecare cuvânt, mami ridică tonul. Creatorul de Legume e distractiv, sănătos și *atât* de simplu de folosit. Anna, Tessa, vreți să-l încercați?

— Da! strigă Tessa în mod previzibil. Eu!

— Eu! miorlăie Anna. Eu!

Mami așază gadgetul pe blatul de bucătărie, ia un morcov și-l bagă în fanta robotului. Cu toții privim amuțiți cum morcovul se transformă în ursuleți.

— Ursuleți! țipă gemenele. Ursuleți din morcov!

Tipic. Trebuia să mă aștept la asta: mama încearcă să le atragă pe fete în tabăra ei. Dar o să fiu fermă.

— Cred că deja avem prea multe gadgeturi, spun cu tristețe. Deși e adevărat că ăsta arată bine.

— Un studiu a demonstrat că utilizarea unui Creator de Legume duce la o creștere a consumului de legume la copii cu treizeci la sută, spune mami veselă.

Rahat! Ce studiu? Totuși nu vreau s-o provoc ca să nu înceapă să-mi toarne un șir interminabil de cifre inventate puse la dispoziție de Laboratorul Autentic Creatorul de Legume, în care lucrează Oameni de Știință Autentici.

— Uite ce risipă face, îi atrag atenția. Uite câte bucățele de morcovi au rămas.

— Pune-le în supă, îmi răspunde mami pe nerăsuflăte. Sunt foarte hrănitoare. Fetelor, vreți să încercăm să facem stelute din castraveți?

Nu cumpăr robotul. Știu că sunt singurul ei client, dar tot nu-l cumpăr. Hotărâtă, întorc spatele aparatului și caut să schimb subiectul de discuție.

— Și altceva ce-ai mai făcut, mami? Mă duc la micul ei avizier și mă uit la biletele și bilețelele prinse pe el. A, curs de zumba! Pare drăguț!

— Toate bucățelele rămase sunt colectate în acest recipient extrem de util...

Mami se încapățânează să-și continue prezentarea.

— A, *Through the High Maze*¹! exclam văzând un exemplar cartonat pe masă. Am avut-o la clubul de lectură. Ce impresie ți-a făcut? Mie mi s-a părut puțin cam greoaie.

La drept vorbind, n-am citit decât vreo jumătate din *Through the High Maze*, deși e una dintre cărțile alea pe care toată lumea le-a citit și urmează să fie ecranizată. E scrisă de o tipă pe care-o cheamă Joss Burton, care și-a învins tulburarea de alimentație pentru ca apoi să înființeze o companie de parfumuri numită Maze (de unde și titlul). Tipa arată splendid, are părul negru tuns scurt și o meșă albă care e semnătura ei. Iar parfumurile sunt foarte bune, în special Amber and Rose. Acum susține conferințe în cadrul cărora îi învață pe oamenii de afaceri cum să aibă succes, deci presupun că e o sursă de inspirație, dar cred că și de la prea multă inspirație ajungi să ți se-aplece.

De fiecare dată când citesc despre oameni din ăștia care sunt o sursă de inspirație pentru toată lumea, încep prin a-i admira și sfârșesc prin a-mi spune: O, Doamne, de ce n-am străbătut *eu* tot deșertul pe jos sau de ce n-am învins *eu* sărăcia debilitantă din copilărie? Sunt un om de rahat!

1. În traducere, *Prin labirintul înalt*.